

Jens Martin Knudsen, málverji:

Nú mugu vit knýta lissirnar væl og royna at rætta uppafstur

Mest royndi føroyski spælarin er vónsvikin bæði av sær sjálvum og øllum liðfeløgnum, tí teir gloymdu egnar dygdir

TOFTIR: -Hatta var ein beint frammaná, og vit hava ongur umberingar, sum eru nóg góðar at bera í bótufloka fyri so vánaligum avriki. Heldur ikki veðrið. Eg veit væl, at tað eru fleiri, sum siga, at vit høvdu stórra trupulleikar av váta vøllum, enn teir høvdu, men royndirnar hava víst, at tað er beint tvørturímóti.

Tað er Jens Martin Knudsen, málverjin, sum hevur vart føroyska málið í 37 av teimum 43 altyjóða skrásettum landsdystunum, sum landsliðið higartil hevur spælt, og hann útreinar soleiðis, hvat tað eru fyri royndir, sum hann hugsar um:

- Tá vit í síni tíð spældu í Landskrona regnaði tað fleiri ferðir. Vit vunnu 1-0 á Eysturriki í regni, og ikki minst tá vit spældu síðsta dystin har yviri regnaði heilt illa. Tá spældu vit móti Jugoslavía. Teir vunnu 2-0, og hóast teir høvdu meiri spæl og fleiri møguleikar,

so kundu vit væl havt javnað til 1-1, um vit vóru eitt sindur hepnir. Spyr bara Toda!

Teir eru betri bóltspælarar og kimilgari. Er tað ikki lættari hjá teimum at standa á beinum og snýta tykkum?

- Kanska er nakað í hasum, men á øðrum økjum er tað ein fyrimunur fyri okkum, at vøllurin er vátur. Fyri mín part skyld má eg siga, at bólturin stókkur nóg meiri soleiðis, sum eg eri vanur við á graslíkisvølli, tá grasvøllurin er vátur, enn tá hann er turrur. Og hjá úti-spælarunum er tað lættari at takla, tá tað er vátt. Taklingarnar gerast nóg longri, og tá vit takla nóg, átti tað at verið ein fyrimunur.

Hugburðurin skeivur Í staðin fyri á váta vøllin, so leggur Jens Martin skyldina fyri stórtapið á seg sjálv-an og liðfelagarar.

- Eg skuldi havt hjargað tveimum málum. Týðningarmesta málið var, tá teir skoraðu til 3-1. Tá høvdu vit stutt frammanundan fingið um endan aftur, og tað var okkurt í spælinum, sum segði frá, at vit fóru at fóta okkum. Maðurin sleppur ov lætt leysur, men eg iðri meg um, at hann skoraði í handara hornið. Eg havi vant heilt nóg í hási støduni. Hjá málverjanum er tað ein sjálfvillgi at tveita seg tann vegin, sum spælarin flytir seg. Tað veit áløppspælarin, og tí eiga eg ikki at gera tað. Í somu løtu sum eg tveiti meg hugsu eg um hatta, men tá var ov seint.

Tá teir skoraðu til 5-1 hálvbjargaði Jens Martin, men hann heldur, at teir áttu ikki havt skorað:

- Eg sá, tá hann smekkaði til, men so var bólturin burtur eina løtu, áðrenn hann kom undan aftur. Tá eg tveitti meg átlaði eg ong-

antið at halda bóltinum men at stýra honum út í síðuna. Tíverri kom eg ov langt út og istaðin fyri við fingrunum vardi eg við lógvanum, og tað var ikki nóg gott.

Jens Martin Knudsen heldur eisini, at jugoslavarnir eisini vóru hepnir:

- Tað var sum um alt eydnadist hjá teimum. 4-1 málið, sum hann lyftir úr spískum og í handara stólpa er heppið. Royndin hjá Øssuri í 2. hálvleiki kundi akkurat tað sama givið mál, sum at handa royndin gjørdi tað. Og at teir smekka frispark í stólpán og skora uppá retur bóltin er eisini heppið og vánaligt av okkum.

Stríðsviljin má finnast aftur

Jens Martin Knudsen sigur, at tað var so skjótt, at tað kendist, at viljin og andin, sum hava verið so sjónskir seinastu ferðirnar, manglaðu hesa ferðina:

- Vit vóru alt ov imponeraðir av heimsstjórnum. Teir finga ov langar teymar. Teir eru vanir at verða væl ansaðir, og so kanst tú ætla, at teir finga nýttu burtúr. Vit plaga at hava góðan morál og rópa og uppmuntra hvønn annan, men hatta fanst bara ikki ídag.

Hvat er nú at gera?

- Vit hava eitt at gera. Tað er at spýta í lógvarnar, á-sanna at vit so at siga mugu byrja av nýggjum og í Bratislava prógva fyrst og fremst fyri okkum sjálvum, at so vánaligir eru vit ikki.

Í Jugoslavía segði tú fyri okkum øllum, sum vóru á tíðindafundinum, at tú roknaði við, at tit fóru at spæla javnt við Jugoslavía á heimavølli. Hvat roknaði tú við, tá tú fórt á vøllin?

- Skal eg siga akkurat sum er, so hevði eg innast inni eina kenslu av, at hesa ferð fór tað fyrstu ferð nakrantíð at eydnast mer at fara av Svanskard eftir

at hava hildið málið reint. Og so endar tað soleiðis, hvat heldur tú?

Men ert tú ikki ógvuliga vónbrotin?

- Sjálvandi eri eg vónbrotin, men eg havi ikki ta kensluna, sum eg hevði, eftir at vit taptu 2-1 móti Slovakia og síðstu løtuna móti Spania lótu fleiri mál fara íggjøgnum. Fyrru ferðina hevði eg eina kenslu av, at vit mistu stig, og seinnu ferðina var eg vónbrotin av, at vit ikki vóru menn fyri at halda tær úr úrslit, sum eftir umstøðunum var gott. Hesa ferð vóru vit so avhølvad, so tað var heilt óðrvisi, men tú kanst ætla, at vit eru skuffaðir. 4-1 hevði verið at liva við, men 8-1 nei, nei!

jh

Jugoslaviski venjarin:

– Eg stúrði fyri hesi avbjóðingini

Slobodan Santrac var ovurfegin um hugburðin, hansara menn høvdu víst, men keddur av at stjórnspejarin Savicevic varð skaddur

TOFTIR: Slobodan Santrac var eitt stórt smíl um alt fimmoynad. Hann daldi ikki fyri, at hann kundi seg sera glaðan og lættan um, at ferðin til Føroya eydnadist so væl, sum 8-1 úrslitið sigur, at tað gjørdi:

- Eg skal ikki dylja yvir, at eg stúrði fyri, hvussu hetta fór at spæla av. Øll rokna við, at vit lættliga vinna móti smáum tjóðum, men úrslitini hjá tykkum á heimavølli hetta síðsta árið og eisini í Beograd í apríl hava víst, at tað er ikki so lætt, sum nógvalda tað vera, at vinna.

- Vit hava havt fólk her, tá tit spældu móti Slovakia og Spania, og vit hava fingið at vita, at tað var torført at spæla. Eg havi prentað hetta inn í mínar spælarar. Størsta avbjóðingin hjá mær hevur verið at fáa teir at sýna rætta hugburð og at taka upp-gávuna í álvara alla tíðina, og eg eri frágæra væl

nógdur við, at tað gjørdur teir.

Hvat legði tú serligan dent á?

- Eg segði teimum, at vøllurin her er minni, enn flestu aðrir vøllir, sum verða nýttir til altyjóða dystir, og eg undirstrikaði, at tað var týðningarmikið, at teir togaðu spælið so nóg út í síðurnar, sum tað bar teimum til. Og at teir gjørdur tað teir til fulnar, gleðist og sjálvsagt um.

Hvat heldur tú um føroyska liðið?

- Allan Simonsen hevði stóran trupulleikar við sín-um liði í dag. Tað var sjón fyri søgn, men eg vóni, at hetta fer at rætta seg, so tit fáa okkurt stig frá londunum, sum vit kappast við.

Men hvussu ber tað til, at tit lið bara vann 3-1 á heimavølli móti føroyingum og at teir so megna at vinna 8-1 á útavølli?

- Tað hevur nakað við

hugburðin og sinni at gera. Fyrra umfarið í Beograd gekk tað sum smurt, vit vóru á odda 3-0, tá tað var hálvleikt, og allir roknaðu ivaleyst við, at tað fór at enda við stórsigri. Men tað gekk tvørturímóti. Føroyingarnir megnaðu at bróta okkara spæl rútmu, spælararnir kendu, at teir ikki megnaðu at vísa tað, sum bæði teir sjálvir, pressan og áskoðararnir roknaðu við, og so kom størsti veik-leikin hjá okkum til sjóndar. Hann er, at spælararnir hava lyndi til at hanga við høvduinum. Hatta er ein partur av mentunarvinum har niðri hjá okkum. Eg stúrði fyri hesum í dag, og undan dystinum hevði eg verið glaður, um vit bara megnaðu at koma hiðani við øllum stigun-um, at eg nú eri ovurfegin, sigur seg sjálv.

jh

Taptu báðar dystirnar móti Íslandi

HONDBÓLTUR: Føroy-ska kvinnulandsliðið í handbólti tapti báðar landsdystirnar móti Íslandi, sum vóru spældir í Nuuk um vikuskiftið.

Í báðum dystunum var føroyska liðið á odda í hálvleikinum, men endaði við at vera undir. Serliga í seinna

dystinum var spennandi til síðstu løtu. Føroyska liðið hevði møguleika at javna 15 sekund fyri leiklok, men tær brendu brotskastir, og so skoraði Ísland eitt mál afturat, so munurin at enda vat tvey mál.

Annars vann føroyska liðið báðar dystirnar móti

Grønlandi – báðu ferðirnar við stórum málmoni – og samanlagt eru kvinnurnar vælnøgdar við tær.

Føroyska handbóltsskappingin fer í gongd næsta vikuskiftið.

ek